

الباب الثاني و العشر من الواحد السادس في ان الطلاق...

حضرت باب

اصلي فارسي

الباب الثاني و العشر من الواحد السادس في ان الطلاق لا
يجوز الا و ان يصبر المرء مع المرءة سنة واحدة لعل يصلح
بينهما و ان لم يصلح حل عليهما و كلما اراد ان يرجع حل
له الى تسعة عشر مرة و لا يشترط فيه الصبر بعد الرجوع الا
شهرًا.

ملخص این باب آنکه بعد از آنکه خداوند بین دو نفس بکلمه الله وصل فرمود شئون دون شجرة محبت سزاوار نیست که ظاهر شود زیرا که افتراق شئون شجرة محبت نبوده و نیست تا نفس مضطر نگردد بر او حلال نمیگردد و بعد از اضطرار و اظهار آن بآن حق است بر آنکه یک حول که نوزده شهر بیان باشد صبر نماید اگر شئون محبت ظاهر گشت که مرتفع شده و الا آنوقت جایز است بکلمه که دلالت بر آن کند

و بعد از آن تا عدد واحد حلال است بر آن رجوع و از حین افتراق تا حین رجوع حق است بر آن صبر نوزده روز تا آنکه خالص گردد از شئون ابواب نار و بعد از آنکه عدد نوزده ختم شده حل است بر آن اقتران و همین قسم تا عدد واحد نرسیده اذن است از برای آن و اگر رسید دیگر جایز نیست زیرا که داخل حکم اثینیت میگردد و در جنت حکم اثینیت نبوده و نیست زیرا که کل از نفس واحد خلق شده و همینقدر که رتبه واحد

ORIGINAL

AUDIO

کامل شد باید بدء واحد دیگر شود نه اثنین که اگر الی ما لا نهایه واحد شود همان واحد است ولی اگر یکی مزید شد بر عدد واحد عشرین میگردد و بر نفس واحد اثنین این است سر حکمت آن اگر کسی خواهد تعقل نماید

و ثمره این باب آنکه ناظر شوی بمبدأ حکم که اگر در یوم ظهور مبدأ حکم باشی بهمین حکم او از او محتجب نگردی مثل آنکه امروز می بینی که در ظل هر حکمی از احکام قرآن الی ما لا نهایه نفوس ببرکت او حاکمند ولی یوم ظهور کل در نزد قول او لا شیئ میگردد اگر راجع نگردد بقول او و الا آنچه امکان فیض دارد اخذ خواهند نمود و چقدر امر صعب است نزد کسی که از مبدأ محتجب گردد و چقدر سهل است بر کسی که بمبدأ راجع گردد

طوبی للمتقین من حسن یوم عظیم.

